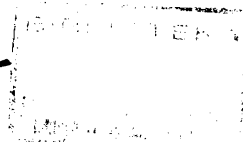

14 lutego 1927 r.

URZĄD PATENTOWY

B41m 5/02

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ OPIS PATENTOWY

Nr 4858.

Kl. 15 b 1.

Enrico Deghenghi
(Linz, Austria)
i Leopold Zwoliński
(Ljubljana, Królestwo S. H. S.).

Środki powielające.

Zgłoszono 17 lipca 1924 r.

Udzielono 5 maja 1926 r.

Pierwszeństwo: 15 listopada 1923 r. (Niemcy).

Do celów powielania stosuje się obecnie płyty ze szkła, porcelany, emalii, galalitu lub podobnych materiałów, które powleka się nie działającym na nie płynem przygotowawczym, i następnie nakłada się na nie oryginał, wykonany specjalnym atramentem lub farbą. Wówczas dokonywa się taka przemiana chemiczna warstwy nałożonej na płytę, że po powtórnej pokryciu tej płyty innym płynem, tak zwanym płynem wywołującym lub farbą, chwytają się ona tylko tych miejsc, których dotknął się oryginał, nie wpływając na pozostałe miejsca, wobec czego z płyty można wykonać dowolną ilość odbitek.

Wszystkie znane sposoby tego rodzaju

wymagają dodatku amonjaku do atramentu lub farby, które służą do wykonania oryginału. Wskutek lotności amonjaku powstaje wada, że świeżo sporządzone oryginały zawierają stosunkowo znaczną ilość amonjaku, zaś wykonane uprzednio oryginały posiadają bardzo mało amonjaku lub też zupełnie go nie posiadają. Skutek jest ten, że świeże oryginały działają zbyt szybko i dają niewyraźne odbitki, gdy są one przetrzymane, dawniejsze zaś oryginały działają bardzo niedostatecznie lub zupełnie nie działają. Należy również zwrócić uwagę odpowiednio do atramentu względnie do zawartości w nim amonjaku na okres czasu, w ciągu którego oryginał

powinien przylegać do płyty. Wskazana wada szczególnie uwydatnia się przy odbijaniu oryginałów zapomocą takich taśm do maszyn do pisania, które są nasycone farbą zawierającą amonjak.

Wynalazek niniejszy usuwa wskazane wady wskutek tego, że atrament zawiera wyłącznie środki nielotne, które zatem mogą działać stale, nawet po znacznym upływie czasu. Środki dobiera się tak, że amonjak potrzebny dla wspomnianej powyżej przemiany chemicznej zaczyna wytwarzać się dopiero wówczas, gdy oryginał zostanie nałożony na płytę, pokrytą płynem przygotowawczym, wobec czego amonjak ten jest szczególnie skuteczny. Płyn przygotowawczy według wynalazku zasadniczo składa się z rodanku amonowego (amonium rhodanatum), do którego dodaje się siarczan glinu, rozpuszczony w wodzie, glicerynę lub kwas solny. Można również zamiast wymienionych składników dodać do rodanku amonowego inne znane materiały, używane do wytwarzania płynu przygotowawczego.

Do atramentu, który zresztą może być sprzedany w dowolny sposób i nie potrzebuje zawierać amonjaku, dodaje się odpowiednie sole metalowe, przeważnie sole alkaliczne, jak np. cynian sodowy, dwuwęglan sodowy, soda lub też ług sodowy, ług potasowy i tym podobne środki.

Taką samą domieszkę dodaje się do farby przy wytwarzaniu taśm do maszyn do pisania, które służyć mają do wykonania oryginałów.

Działanie nowego sposobu polega na tem, że wskutek wspomnianych chemikalji, zawartych w atramencie lub farbie przy zetknięciu się z warstwą preparowaną,

mianowicie z rodankiem amonowym, powstaje amonjak, który oddziałuje w znany sposób na pozostałe części warstwy, przede wszystkim na siarczan glinu, wytwarzając na płycie miejsca, chwytające farbę drukarską. Do tego celu używa się odpowiedniej farby litograficznej zawierającej glicerynę, do której dodano cokolwiek benzoinianu sodowego.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Środki powielające, któremi pokrywa się powierzchnię tłoczną z materiału, na który one nie działają, jak np. ze szkła, porcelany, emalii, galalitu i t. d., a następnie nakłada się na płytę na pewien czas oryginał, wykonany również wskazanymi środkami, znamienne tem, że zawierają one takie materiały nielotne, które przy zetknięciu się płyty tłocznej z oryginałem wytwarzają amonjak, potrzebny do odbicia pisma.

2. Środki powielające według zastrz. 1, znamienne tem, że służące do pokrywania płyty tłocznej składają się zasadniczo z rodanku amonowego w połączeniu z siarczanem glinu z niewielką domieszką gliceryny i kwasu solnego w stanie rozpuszczonym w wodzie, zaś środki do wytwarzania oryginału zawierają dodatek soli alkalicznych, jak np. cynianu sodowego, dwuwęglanu sodowego, sody i t. d. lub ługu sodowego i potasowego.

Enrico Deghenghi.
Leopold Zwoliński.
Zastępca: M. Kryzan,
rzecznik patentowy.